

Пролѣтъ природата е въ най-скѣпа прѣмѣна. Колко е хубава и мила! . . .

Великдень приближава. Това име буди въ дѣтскитѣ души радостъ. Свѣтли спомени възкръсватъ въ паметъта на тѣхнитѣ родители. Тѣ си спомватъ, какъ много пѣти сѣ минали весело и безгрижно тоя день.

Чичо Първанъ е работникъ. Работи хорско. Отъ зора до заходъ слънце се труди. Многобройна челядь лежи на неговия грѣбъ. Стрина Първаница е пѣргава. Тя не може да си отвори очитѣ отъ работа. Голѣмото имъ дѣте се казва Цвѣтанка. На 11 години е. Трудолюбива ученица е. Въ свободното си врѣме помага на милата си мама.

Цвѣтанка е мило дѣте. Учителката я обича. Тя я сочи на дружкитѣ ѝ за примѣръ.

Отъ нѣколко седмици чичо Първанъ е безъ работа. Спестенитѣ парици, които той бѣ прикѣталъ за черни дни, се свършиха. Днесъ стрина Първаница домѣсваше послѣдната ока брашно. Гладъ и сиромашия идѣха съ зинали уста къмъ тоя честенъ, трудолюбенъ домъ. Нестига това, ами малката Цвѣтанка се разболѣ. Тя лежеше и пѣшкеше отъ болка. Бащата нѣмаше пари. Ходѣше отъ къща на къща да иска работа, но вредомъ му казваха: „Нѣма!“ Вечеръ той се връщаше съ наведена глава. Болкитѣ въ гърдитѣ му се увеличаваха, като виждаше, какъ милата му рожба тлѣе. . .

Три дни какъ Цвѣтанкинитѣ дружки сѣ разпуснати. Великдень е на прага. Радватъ се дѣцата, че на тоя день ще ги облѣкатъ въ нови